

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

10 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte: Timofti Vladimir,
Judecătorii: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Andronic Natalia și de către avocatul Șevciuc Ana în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2018, în cauza penală în privința lui

Andrei Viorel xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 01.12.2017 – 13.03.2018;

Instanța de apel: 07.06.2018 – 21.06.2018;

Instanța de recurs: 20.07.2018 – 10.10.2018.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 13 martie 2018, Andrei Viorel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 8 (opt) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis;

- art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 8 (opt) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis;

- art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 8 (opt) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 9 (nouă) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

A fost respinsă solicitarea acuzatorului de stat cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată.

2. Pentru pronunțarea sentinței prima instanță a constatat în fapt, că Andrei Viorel, la 14 noiembrie 2017, aproximativ la ora 20:20, aflându-se în ascensorul din scara nr. 4 a blocului locativ nr. 7, situat pe adresa str. Petru Zadnipru, mun. Chișinău, acționând cu intenție directă, dându-și seama de

caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, în scopul sustragerii deschise a bunurilor proprietarului, blocând ușa de acces a ascensorului, a amenințat-o cu un cuțit pe Mîță Natalia, cerându-i transmiterea mijloacelor financiare de care dispune, iar după ce i-a fost transmisă suma de 250 lei, a fugit într-o direcție necunoscută.

Tot el, la 14 noiembrie 2017, aproximativ la ora 21:15, aflându-se în ascensorul din scara nr. 1 a blocului locativ nr. 16 situat pe adresa str. Petru Zadnipru, mun. Chișinău, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, în scopul sustragerii deschise a bunurilor proprietarului, blocând ușa de acces a ascensorului, a amenințat-o pe Stegărescu Ana cu un cuțit, cerându-i transmiterea mijloacelor financiare de care dispune, însă, din cauze independente de voința lui, și anume din motivul că victima a început să strige, acesta a fugit într-o direcție necunoscută.

Tot el, la 15 noiembrie 2017, aproximativ la ora 16:00, aflându-se în ascensorul din blocul locativ amplasat pe adresa bd. Dacia, 53, mun. Chișinău, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a amenințat-o cu un cuțit de bucătărie și cu violența periculoasă pentru viață și sănătate pe Vameș Alina, sustrăgându-i mijloace bănești în sumă de 240 lei, după care a dispărut într-o direcție necunoscută.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă și amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru sănătatea persoanei agresate, cu folosirea unui cuțit în calitate de armă.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea prin care au fost respinse cerințele acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 5040 lei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care cerințele procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului Andrei Viorel să fie admise integral.

În argumentarea apelului a invocat, că prima instanță neîntemeiat a dispus trecerea cheltuielilor judiciare în contul statului. Or, obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului.

3.1. Avocatul Șevciuc Ana în numele inculpatului, a atacat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului Andrei Viorel să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

În argumentarea apelului apărarea a invocat că pedeapsa aplicată de către prima instanță este prea aspră, deoarece fiind audiat în calitate de inculpat în ședința de judecată, Andrei Viorel și-a recunoscut vina integral, sincer s-a căit de cele săvârșite, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, inculpatul a conștientizat gravitatea faptelor sale, iar ulterior va aborda un mod de viață decent, cu surse legale de existență.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2018, apelurile au fost respinse ca nefondate și menținută sentința.

4.1. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a menționat că prima instanță, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a verificat complet sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, încadrând just acțiunile lui Andrei Viorel în baza art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă și amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru sănătatea persoanei agresate, cu folosirea unui cuțit în calitate de armă.

4.2. La capitolul individualizării pedepsei penale instanța de apel a reținut, că prima instanță a ținut cont de prevederile art. art. 16, 34, 61, 75, 82, 84 Cod penal, de gravitatea infracțiunilor săvârșite, în mai multe epizoade și într-un termen foarte mic, care potrivit art. 16 Cod penal, fac parte din categoria infracțiunilor grave, inculpatul la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află (f.d. 204, 206 vol.II), anterior a fost judecat, cu antecedente penale (f.d. 190-200 vol.II), nu este încadrat în câmpul muncii și se caracterizează negativ.

Instanța de apel a respins argumentele avocatului și a inculpatului precum că, temei de stabilire a unei pedepse mai blânde, ar constitui faptul că inculpatul a recunoscut vinovăția în săvârșirea faptelor incriminate, acesta căindu-se sincer, or, pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți perturbate prin infracțiune.

4.3. Cu referire la apelul procurorului instanța de apel a statuat, că este obligația pozitivă a statului, în sensul art. 6 § 2 CEDO, ca prin intermediul organelor de urmărire penală și procuraturii de a demonstra în sensul art. art. 24, 56 Cod de procedură penală, vinovăția persoanei, fiindu-le atribuită în sensul art. art. 96-97 Cod de procedură penală sarcina probațiunii, persoana acuzată de un delict beneficiind de „prezumția nevinovăției”, stipulată la art. 8 Cod de procedură penală.

Cu referire la prevederile art. 142 alin. (1), 143 alin. (1) pct. 2), pct. 6) Cod de procedură penală, instanța de apel a indicat că rapoartele de expertiză nr. 34/12/1-R-6053 din 17 noiembrie 2017, nr. 34/12/1-R-6225 din 24 noiembrie 2017 și nr. 34/12/1-R-6051 din 17 noiembrie 2017, sunt obligatorii, iar în sensul art. 93 alin. (2) pct. 2), 7) Cod de procedură penală, acestea au fost utilizate în calitate de probe, fiind puse la baza acuzării inculpatului Andrei Viorel.

Astfel, că costul cheltuielilor judiciare urmează să fie suportat de către ordonatorul expertizei judiciare din mijloacele alocate pentru efectuarea expertizelor din bugetul alocat.

5. **Procurorul**, în termenul prevăzut de lege, invocând temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea parțială a acesteia în partea

soluționării chestiunii privind încasarea cheltuielilor de judecată cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului procurorul menționează, că prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017 (publicată în Monitorul Oficial nr. 40-108 din 09 februarie 2018), alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat, prin ce se atestă intenția legiuitorului de a pune cheltuielile judiciare în sarcina inculpatului.

Acuzarea remarcă că efectuarea cheltuielilor de judecată într-o cauză penală este provocată de săvârșirea infracțiunii, care evident impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind fapta sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

5.1. Avocatul Șevciuc Ana în numele inculpatului, în termenul prevăzut de lege, invocând generic art. 427 Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

În argumentarea recursului menționează, că pedeapsa aplicată de către prima instanță și menținută de instanța de apel este prea aspră, deoarece fiind audiat în calitate de inculpat în ședința de judecată, Andrei Viorel și-a recunoscut vina integral, sincer s-a căit de cele săvârșite, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, inculpatul a conștientizat gravitatea faptelor sale, iar ulterior va aborda un mod de viață decent, cu surse legale de existență.

6. Avocatul Șevciuc Ana a prezentat referință pe marginea recursului declarat de către procuror, pledând pentru respingerea acestuia, ca fiind inadmisibil, deoarece instanțele de fond au argumentat corect necesitatea respingerii solicitării acuzatorului de stat cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

Consideră apărarea că costul expertizelor judiciare urmează a fi suportat de către ordonatorul expertizelor judiciare, din mijloacele alocate în acest sens.

7. Verificând argumentele recursurilor declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Cu referire la recursul declarat de către avocatul Șevciuc Ana în numele inculpatului.

După cum rezultă din conținutul recursului ordinar declarat, se atestă că apărarea nu este de acord cu pedeapsa stabilită inculpatului de către prima instanță și menținută prin decizia instanței de apel, temei pentru recurs care cade sub incidența pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

După cum se constată în speță, pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. e) Cod penal, (*3 episoade*), în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, prima instanță i-a stabilit inculpatului Andrei Viorel, pedeapsa închisorii pe termen de 9 ani 6 luni, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

Totodată, sancțiunea normei incriminate inculpatului prevede pedeapsa închisorii de la 8 la 10 ani, respectiv, potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunile incriminate inculpatului Andrei Viorel fac parte din categoria infracțiunilor grave.

Colegiul penal conchide, că atât instanța de apel, cât și prima instanță la capitolul individualizării pedepsei au acordat deplină eficiență prevederilor

art. art. 61, 75 Cod penal, reținând că inculpatul este caracterizat negativ, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, în privința lui Andrei Viorel nu au fost stabilite careva circumstanțe atenuante prevăzute la art. 76 Cod penal, dar potrivit art. 77 Cod penal, a fost reținută circumstanța agravantă – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni similare, fiind stabilită totodată și prezența recidivei periculoase.

Astfel, având în vedere circumstanțele descrise, instanța de recurs menționează că nu pot fi reținute argumentele invocate de către apărare precum că inculpatul a recunoscut vinovăția și se căiește sincer, iar în aceste circumstanțe instanțele de fond urmau să-i aplice o pedeapsă mai blândă, or, din actele cauzei nu au fost identificate careva circumstanțe care ar servi drept temei pentru aplicarea art. 79 Cod penal.

Mai mult, inculpatul a săvârșit într-un termen restrâns 3 infracțiuni care se atribuie la categoria celor grave, în acest fiind reținută și modalitatea săvârșirii infracțiunilor de tâlhărie, prin aplicarea cuțitului, fapt ce identifică acțiunile acestuia ca având un grad pe pericol social sporit.

Așadar, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

La caz însă, se constată că instanțele de fond au acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 16, 34, 61, 75, 77, 82, 84 Cod penal, ținând cont de scopul pedepsei, caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, că pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului în scopul restabilirii echității sociale, corectării condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, iar pedeapsa stabilită este motivată, individualizată și aplicată în limitele prevăzute de lege.

Prin urmare, instanța de recurs concluzionează că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de către avocatul Șevciuc Ana, iar potrivit legii se impune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Cu referire la recursul declarat de către procuror.

Colegiul reține că recurentul invocă ca temei pentru recurs pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel dintr-un singur considerent, și anume că, în viziunea sa, instanța de apel greșit a respins apelul acuzatorului de stat prin care acesta a solicitat casarea sentinței în partea prin care a fost respinsă cerința cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 5040 lei.

Cu referire la aceste argumente ale recurentului Colegiul penal conchide, că instanța de apel, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ajungând corect la concluzia menținerii sentinței în partea prin care prima instanță a dispus respingerea ca neîntemeiată a solicitării procurorului privind încasarea în beneficiul statului din contul inculpatului a sumei de 5040 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Astfel, art. 227 alin. (2) Cod de procedură penală stipulează, că cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Totodată, alin. (3) al aceleiași norme prevede, că cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit art. 228 Cod de procedură penală (1) În modul prevăzut de legea procesuală penală, din sumele alocate de stat vor fi compensate următoarele cheltuieli judiciare suportate de către martori, partea vătămată, partea civilă, asistenții procedurali, interpreți, traducători, experți, specialiști, reprezentanții legali ai părții vătămate, ai părții civile:

1) cheltuielile făcute în legătură cu prezentarea la citare în organul de urmărire penală și în instanță;

2) cheltuielile de cazare;

3) salariul mediu pentru toată perioada de participare în procesul penal;

4) cheltuielile de reparare, restabilire a obiectelor care au fost deteriorate în urma utilizării lor în cadrul acțiunilor procesuale la cererea organului de urmărire penală sau a instanței.

(2) Organele, întreprinderile, instituțiile și organizațiile de stat sunt obligate să păstreze salariul mediu pentru toată perioada de timp în care partea vătămată, reprezentantul ei legal, asistentul procedural, interpretul, traducătorul, specialistul, expertul, martorul au participat în procesul penal la citarea organului de urmărire penală sau a instanței. (3) Expertului și specialistului li se recuperează, de asemenea, costul materialelor care le aparțin și care au fost utilizate pentru executarea însărcinării respective. (4) Expertul, specialistul, interpretul, traducătorul au dreptul la recompensă pentru executarea obligațiilor, afară de cazurile când le-au executat în cadrul unei însărcinări de serviciu.

(5) Cheltuielile suportate de persoanele menționate la alin.(1) vor fi recuperate la cererea acestora în baza unei hotărâri a organului de urmărire penală sau a instanței în mărimea stabilită de legislația în vigoare.

Având în vedere prevederile legale citate, Colegiul penal conchide, că instanța de apel corect a reținut, că raportul de expertiză nr. 34/12/1-R-6053 din 17 noiembrie 2017 (f.d. 24-30, vol.II) a fost efectuat în baza ordonanței organului de urmărire penală din 15 noiembrie 2017 (f.d. 19, vol.II) în vederea stabilirii urmelor digitale ridicate la locul săvârșirii infracțiunii; raportul de expertiză nr. 34/12/1-R-6225 din 24 noiembrie 2017 (f.d. 42-46, vol.II) a fost efectuat în baza ordonanței organului de urmărire penală din 21 noiembrie 2017 (f.d. 37, vol.II) în vederea stabilirii dacă urmele papilare ridicate la locul săvârșirii infracțiunii au fost create de către Andrei Viorel; raportul de expertiză nr. 34/12/1-R-6051 din 17 noiembrie 2017 (f.d. 156-160, vol.II) a fost efectuat în baza ordonanței organului de urmărire penală din 15 noiembrie 2017 (f.d. 151, vol.II) în vederea identificării urmelor digitale pe o bucată de lemn ridicată de la locul săvârșirii infracțiunii.

Potrivit prevederilor art. 75 alin. (3) al Legii cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar nr. 68 din 14 aprilie 2016, în vigoare din 10 decembrie 2016, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova.

Conform art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală, părțile, din inițiativă proprie și pe cont propriu, sunt în drept, prin intermediul organului de urmărire penală, al procurorului sau al instanței de judecată, să înainteze instituției publice de expertiză judiciară/biroului de expertiză judiciară o cerere privind efectuarea expertizei judiciare pentru constatarea circumstanțelor care, în opinia lor, vor putea fi utilizate în apărarea intereselor lor. În acest caz, organul de urmărire penală, procurorul sau instanța de judecată este obligată să remită instituției publice de expertiză judiciară/biroului de expertiză judiciară materialele necesare efectuării expertizei judiciare.

Raportul de expertiză judiciară întocmit la cererea părților se prezintă de către parte organului de urmărire penală, procurorului sau instanței de judecată, se anexează la materialele cauzei penale și urmează a fi apreciat în coroborare cu alte probe.

Raportând prevederile legale citate la circumstanțele speței, Colegiul penal conchide că cheltuielile invocate în speță sunt puse pe seama statului prin intermediul organelor de resort care pornesc urmărirea penală și se compun din cheltuieli evidente și necesare în vederea constatării faptei infracționale, însă nu constituie cheltuieli suplimentare suportate de către organul de urmărire penală sau de către instanță, în legătură cu efectuarea urmăririi penale sau judecarea cauzei.

Astfel, nu poate fi reținut argumentul recurentului precum că prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017 (publicată în Monitorul Oficial nr. 40-108 din 09 februarie 2018), alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat, prin ce se atestă intenția legiuitorului de a pune cheltuielile judiciare în sarcina

inculpatului, or, infracțiunile imputate inculpatului au fost săvârșite și expertizele au fost înfăptuite până la introducerea acestor modificări.

Așadar, instanța de recurs atestă, că instanța de apel întemeiat a reținut, că cheltuielile invocate în speță urmează a fi suportate de către organul de urmărire penală, care și are atribuția de a administra probele în vederea probării/combaterii acuzației aduse, însă aceste cheltuieli nu sunt de natura de a pune pe seama statului costuri suplimentare, sau exagerate, iar cheltuielile pentru efectuarea expertizei întru stabilirea apartenenței urmelor digitale la locul săvârșirii infracțiunilor, sunt evidente și necesare pentru a demonstra existența/lipsa bănuielii rezonabile privind săvârșirea infracțiunii.

Colegiul penal de asemenea menționează, că la examinarea cauzei de către instanța de apel au fost respectate prevederile legale prescrise de art. art. 414-419 Cod de procedură penală, iar eroarea de drept invocată de către recurent prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu a fost constatată la examinarea recursului, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Andronic Natalia și de către avocatul Șevciuc Ana în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2018, în cauza penală în privința lui **Andrei Viorel xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **09 noiembrie 2018.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor